

„Sikerekben, elismerésekben gazdag életét fiatal-korától Istenbe vetett mély hite, a család és a gyermekek iránti szeretet és az erdélyi magyar zenekultúra iránti elkötelezettség vezérelte. (...) Kiváló szakember, nagyszerű pedagógus volt. Zenei tehetségét szüleitől, nagyszüleitől örökölte, a hegedülés, zongorázás és a kórusban éneklés kiskorától fontos szerepet játszott az életében. Bár a matematika sem okozott fejtörést neki, mégis inkább a hangok birodalmában érezte otthon magát.”

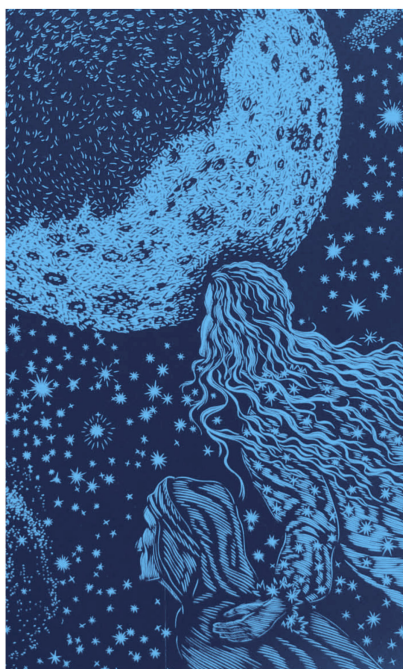
(Kulcsár Gabriella)

Gy. Szabó Béla: Dante - Isteni színjáték, Foltos hold

„1945-ben érkeztem Kolozsvárra, ahol a zeneakadémián tanultam hegedűt és zenekari vezetést, itt is kiváló tanárokkal dolgozhattam együtt. Kolozsváron a Szent József-internátusban kaptam szállást, a piaristák szomszédságában, így rövid időn belül a délelőtti szentmisén én vezettem az egyetemi kórust. A konzervatórium mellett a Bolyai-egyetemre is beiratkoztam, a szüleim kívánsága volt ugyanis, hogy ne csak művészetet, hanem valami »komolyat« is tanuljak, hiszen nem lehetett tudni, hogy a zenélésből meg tudok-e majd élni. Ennek köszönhetően öt éven keresztül a Bolyai kórusát is vezettem, egészen addig, amíg a zeneiskola igazgatója lettem, ahol a következő generáció nevelésére összpontosítottam.”

(Guttman Mihály)

„Mi, kisdíákok Misi bácsit roppant nagynak és erősnek láttuk, akinek rengeteg energiája volt reggeltől estig ott lenni, dolgozni, tanítani, nevelni, zenekart, énekkart szervezve, kamarazenét vezetve, osztályfőnökséget vállalva, koncertekre, versenyekre készülve, de ugyan akkor megállni bárkivel beszélgetni, tanácsot adni, segíteni, mosolyogva bátorítani. Tisztelte is mindenki és szerette, mert később váltak hasznossá a tanácsai, a szakmai irányítása, sokunk számára követendő, példamutató élete. Hálát adhatunk Istennek, hogy tanárunk lehetett.”

(Székely Árpád)

Gy. Szabó Béla: Tánc az erdőben

Gy. Szabó Béla: Vihar előtt (Kolozsvár látképe)

„Hallgatag éjszakák, hegyek, völgyek, felhők, pompázó kertek és énekes madarak zenei képsorozatának bűvkörébe kerültünk. Guttman Mihály a megtervező-betanító-tolmácsoló művész — a kivételes zenei nevelők közül való. Sohasem a kitaposott utakat járja, sőt, szinte kizárólag ritkán hallott vagy éppen sohasem játszott művek tolmácsolására vállalkozik. Feltáró, felfedező, fáradságos szenvedélyének évente kéthárom olyan hangverseny köszönhető, amelyen mindig szerepel valami, ami az igazi zenekedvelő szívének kedves. O szóaltatta meg először Sigismund Toduță román népdalfeldolgozásait, Bartók pompás népi életképeit, a szlovák népdalokat. A Guttman-sereg zenészei, énekesei mutatták be rendre-rendre Doru Popovici, Oláh Tibor, Glodeanu, Țăranu, Terényi, Feldmann, Capoianu, stb. nem egy művét. De eltemetett kincseket is, például ritkán hallott Haydn- és Mozart-műveket. Annyi bizonyos, hogy így vezet új művek megértése felé növendéket, közönséget, így tanít hagyományhűségre, s végül, de nem utolsó sorban így serkenti alkotásra fiatal zeneszerzőinket a tudat, hogy műveiknek van értő közege.”

(Szegő Júlia)

1926 - 2026 Emlékfoszlányok

In memoriam Guttman Mihály

„Gyermekkoromban szülővárosomban, Petrozsényben jártam óvodába, a római katolikus leányzárdába, ahol a nővérem is végezte elemi iskolai éveit. Az óvodában kezdtem meg zongora- és hegedűtanulmányaimat, a négy év elemi elvégzése után pedig Aradon folytattam tanulmányaimat, ahol már komolyabban foglalkoztam zenével. Az itteni római katolikus főgimnáziumban Medveczky Margit hegedűpedagógus keze alá kerültem, ugyanakkor a Minorita Palota lelkésze, Karácsonyi István karigazgatónak is sokat köszönhetek, aki Rómában végzett egyházzene szakon, kiváló orgonista volt. Elmondhatom, hogy az ott töltött nyolc év alatt sajátítottam el mindazt, amit kamarazenélésben és zenekari, énekkari jártasságban tudok.”

(Guttman Mihály)

„Guttman Mihály karmesteri, tanári és nevelőmunkájáról külön is kell szólnunk. Munkája hatalmas energiát, fáradhatatlan munkabírást, örökös művészi készenlétet, kiegyensúlyozottságot és rengeteg időt, türelmet követel. Szenvedélyes alkotó; lelket és embert formáló pedagógus-művész. Emberi és művészi nevelőmunkája felbecsülhetetlen értékű; kiváló tehetségek első szárnybontogatásaihoz adta meg a »tehetetlenségből« kilendítő, legelső művészi impulzust, mint ahogyan ezt legutóbbi hangversenyével is oly ékesen bizonyította.”

(Terényi Ede)

„Köszönjük, hogy ismerhettük őt, a művészi nevelésen túl tanulhattunk tőle helytállást, kitartást, emberséget és hálával emlékezünk a felejthetetlen közös zenei élményekre!”

(Dávid István)

„Guttman Mihály reneszánsz kori személyiségek sokoldalúságát tükröző életművében az énekkari kultúra gondos és kitartó művelése központi helyet foglalt el. Jól tudta, és előadó művészetében fenn hirdette, hogy a kórus minden kiemelkedő korszak zenei műveltségének a próbakövét jelentette és jelenti mind a mai napig. Valóban, az énekkari élet a zenei világ reprezentatív életmódja. Ebbe az életmódba, az iskolai, a hivatásos és amatőr keretek egyikébe vagy másikjába, de mindig a zene szeretetének személyiség formáló hullámhosszán, minden zeneszerető gyermek és felnőtt, fiatal és idős egyaránt valamilyen módon beleilleszkedik, akár mint alkotója, vagy előadója, akár mint menedzsere vagy befogadója ennek az életmódnak. Guttman Mihály, zenekultúránk építője és védelmezőjeként, ismerte az énekkarok orfeuszi hatékonyságát, a kórusművészet szó szerint valamennyi formáját művelte, alakította, szorgalmazta.”

(Angi István)

Gy. Szabó Béla: *Tavaszi Hózában*

„Akkor voltam igazán boldog, ha egy nagyon jó kórust, zenekart hallhattam, a kihívást pedig mindig az jelentette, hogy valahogy utolérhessük azt a színvonalat, amelyen ők megszólaltak. Nem az anyagi kihívás a lényeges, hanem a művészeti cél kitűzése, a művészek pedig el kell érnie ezt a célt. Képzelnék el, ahogyan egy tárlaton elgondolkodunk azon, hogy a kiállított alkotás csak akkor kerülhetett a falra, miután a művész letette az ecsetet. A zeneszerző esetében a folyamat hasonlóképpen működik, a karmester azonban, miután elkészíti művét, magában máris elképzei, hogyan kellene szólnia az alkotásnak. Legtöbbször viszont egy adott előadásban sokszor legfeljebb egy-két percet érez ideálisnak a karvezető. A kihívást mindig azt jelenti, hogy érjük el, biztosítsuk a zeneszerző által elképzelt és megszólaltatni kívánt magaslatot, színvonalat.”

(Guttman Mihály)

Gy. Szabó Béla: *Nyár a Szamoson*

Gy. Szabó Béla: *Üdvözlét*

Szervezők:

Támogatók:

Nemzeti Kulturális
Támogatáskézelő

